Xinan Country Villa Hotel Huangshan, China 2010

Publicatie in Esquire (Ukraine) 2014

Het internationale poëziefestival in China duurt een week. Twee dagen Shanghai, drie in Huangshan en de laatste dag weer in Shanghai. De IJslandse vulkaan Eyjafjallajökull houdt me echter de eerste dagen in Nederland en wanneer ik eenmaal in Shanghai land, zijn daar de lezingen al achter de rug. Twee zwijgzame Chinezen pikken me op en rijden me driehonderd kilometer lang door een desolaat en vogelloos gebied langs een monorail in aanbouw en een onafzienbare rij van honderden exact dezelfde torenflats naar het Xin An Country Hotel in Huangshan, vlak aan de Xin'an rivier.

Het hotel is eigendom van een van de deelnemende dichters. In de jaren tachtig besloot een groepje bevriende dichters uit Shanghai en Bejing om niet meer zeven maar nog maar vier dagen per week poëzie te schrijven en met elkaar wijn te drinken. In de drie dagen die ze over hadden zetten ze ieder hun eigen bedrijfje op. Een taxi-maatschappij, een restaurant, een operahuis, een ontwerpbureau, een reisbureau en een hotel. De dichter Li Li trouwde een Zweedse diplomate en bouwde vanuit Malmö aan een netwerk van internationale dichters.
Binnen tien jaar waren hun ondernemingen zo groot en succesvol geworden, dat ze niet alleen weer terug konden naar zeven dagen poëzie schrijven en wijn drinken, maar inmiddels vermogend genoeg waren om voor hun eigen plezier een internationaal festival uit de grond te stampen. De twee chauffeurs, die me van het vliegveld hebben gehaald, waren in dienst van een van de dichters.

De Chinees uit Malmö heeft een klein clubje dichters uit Zweden, Denemarken, Israël, India en China uitgenodigd. Ik ben hier om de mogelijkheden rond de realisatie en financiering van een Chinees domein voor de website van Poetry International te onderzoeken.

Door de financiële onafhankelijkheid van de dichters heeft de Chinese overheid in China geen enkele bemoeienis met het festival. Sterker nog, ze weten er waarschijnlijk niets vanaf. De vliegtickets, de catalogi met de vertalingen, de enorme banieren voor het hotel, vier keer per dag eten en drinken in *private rooms* in luxe restaurants, de taxi- en de busritjes, de Chinese Opera die alleen voor ons wordt opgevoerd, de tripjes naar oude toeristische stadjes, de excursies door de Gele Bergen, de traktaties in de theehuizen en zelfs de uitgebreide voetmassages, alles wordt ons aangeboden door de dichters.

Het festival is niet terug te vinden op internet. Publiek is er niet. De dichters dragen hun gedichten in beroemde tuinen, in luxe restaurants, voor een eenzame dennenboom of hangend aan een klif in de Gele Bergen aan elkaar voor.

Ook deze hotelkamer lijkt op alle anderen. Voor het bureau, een strak, glanzend zwart gelakt meubel met koperen sluitingen, staat een beschilderde porseleinen pot als stoel. Om mij er ’s morgens aan te herinneren waar ik ben.
Het raam kijkt uit op een kleine, klassieke tuin met zorgvuldig bijgehouden boompjes, een stereotype boeddha en een potsierlijk bruggetje over een vijver.

De tuin ligt ontheemd en volledig misplaatst ingeklemd tussen de vleugels van het moderne hotel. Elke ochtend om half negen komt een vrouw in traditionele kleren met een rieten bezem het gras vegen.